Bilanț rodnic, îndemn spre noi succese

(Urmare din pag. 1)

U.C.F.S., înscrierea membrilor în U.C.F.S., alegerile noilor consilii ale colectivelor sportive, au demonstrat calda aprobare de care se bucură în rîndurile maselor largi de iubitori ai sportului din țara noastră, crearea unui cadru organizatoric nou mișcării sportive, cadru corespunzător condițiilor și sarcinilor actuale ale acestei mișcări. A reieșit cu claritate din manifestările amintite, că apreciind la adevărata lor valoare realizările însemnate și succesele pe plan intern și internațional ale sportului de tip nou din R.P.R., oamenii muncii înțeleg totodată că au existat posibilități pentru ca aceste succese să fi fost și mai mari. Aceste posibilități există și acum. Nu depinde decît de avîntul și priceperea sportivilor, antrenorilor și activiștilor noștri sportivi, ca ele să fie pe deplin folosite. Obiective de mare însemnătate stau în fața mișcării noastre sportive reorganizate. Va trebui acordată toată atenția pentru consolidarea noilor forme organizatorice, pentru verificarea lor practică în focul muncii de zi cu zi. Însuși faptul că Uniunea de Cultură Fizică și Sport este o largă organizație obștească, arată cît de important este rolul pe care îl joacă în buna desfășurare a activității acestei organizații activul obștesc. Pe munca neobosită a activiștilor obștești, oameni devotați sportului, se va baza activitatea secțiilor pe ramură de sport și a viitoarelor federații pe ramură de sport. Lărgirea caracterului de masă al activității, angrenarea pe scară tot mai mare a copiilor și tineretului vor asigura mișcării sportive o bază trainică de dezvoltare, vor face să sporească rîndurile sportivilor fruntași, ai performerilor de înaltă valoare. In anii următori noi mari competiții internaționale vor solicita prezența celor mai buni dintre sportivii noștri. Avem datoria să apărăm și să sporim cu prilejul acestor competiții — în fruntea cărora se situează Jocurile Olimpice de la Roma, din 1960 — prestigiul cucerit de sportul romînesc în ultimii ani în arena internațională.

Mișcarea noastră sportivă se bucură de sprijinul și îndrumarea părintească a Partidului și Guvernului. Ea și-a cucerit rădăcini adînci în masele largi. Baza materială s-a îmbunătățit și vom depune toate eforturile pentru a se îmbunătăți și de aci înainte, pe măsura nevoilor. Dacă vom da viață îndrumărilor partidului, dacă vom munci cu entuziasm, ne stă în putință să înfăptuim tot ceea ce partidul și guvernul așteaptă de la mișcarea de cultură fizică și sport din Republica Populară Romînă. Acesta să fie angajamentul celor care iubesc sportul și care lucrează pe acest tărîm, acum, la sărbătoarea scumpă a aniversării Republicii Populare Romîne!

„Învățînd de la prieteni", de Octav Angheluță.

Doi tineri, două destine

MARIA DIȚI ȘI CARDINALE

Vă mai amintiți, iubiți cititori, de cîte ori ați susținut cu ardoare echipele reprezentative ale țării noastre în disputa cu puternicele formații străine care purtau aureola unui palmares excepțional sau de cîte ori ați aplaudat entuziasmați performanțele de răsunet obținute de sportivii romîni în marile întreceri internaționale? Firește, nu. Acest lucru nu-l poate spune decît un statistician care cu perseverența unui maniac notează în fiecare zi, pe fișe speciale, performanțe, rezultate, recorduri... Un lucru vă veți aminti însă cu siguranță: multe dintre aceste clipe, marea lor majoritate, le-ați trăit în ultimul deceniu, în cei zece ani care s-au scurs de la proclamarea Republicii Populare Romîne...

In acești ani marile satisfacții ale victoriilor pe terenul de sport au punctat tot mai insistent viața cotidiană, au făcut să răsune în auzul a zeci de mii de cetățeni din țările occidentului sau ale orientului imnul drag al patriei noastre. Și nu este de mirare că astăzi după zece ani de sport în Republica Populară Romînă, sportivii romîni sînt cunoscuți pe toate meridianele globului pămîntesc, că despre ei vorbesc în termeni elogioși chiar și ziarele burgheze. Creșterea măiestriei sportive a reprezentanților noștri este atît de evidentă încît nici cei mai iscusiți scribi aserviți cercurilor imperialiste — dușmani notorii ai regimului nostru de democrație populară — nu pot ascunde marele adevăr, nu pot trece cu vederea succesele, izbînzile înzestraților noștri reprezentanți...

Pe firmamentul sportului au apărut în ultimul deceniu sute de sportivi de mare valoare. Dar în timp ce în sportul burghez sportivii sînt obligați să-și vîndă talentul pentru a-și asigura existența dînd astfel posibilitate afaceriștilor să se îmbogățească, în sportul din țările de democrație populară tineretul a transformat activitatea de pe terenurile de sport într-un ajutor efectiv al ridicării nivelului lor intelectual și profesional, au îmbinat armonios sportul cu învățătura, cu munca. Imi este încă vie în minte întîmplarea povestită cu lux de amănunte de către ziarul italian „Corriere dello Sport" care se referă la epilogul — (atît de frecvent în viața sportivă a lumii capitaliste) — carierei de boxer profesionist a italianului Cardinale. După ce a înfruntat peste 100 de adversari pe ringurile din Franța irosindu-și forța și talentul pentru înavuțirea patronilor săi, boxerul italian se află acum, părăsit de toți, amenințat să-și piardă vederea. Toate încercările sale de a găsi o cale onorabilă de ieșire din impas au eșuat. „Firul de păr" de care s-a agățat acum este justiția. Nu știm ce sentință va dicta justiția burgheză a Franței, dar întîmplarea acestui sportiv este semnificativă, caracteristică modului de viață capitalist.

Ce poate gîndi oare despre aceste

MARIA DIȚI

lucruri, de pildă, maestra sportului Maria Diți? Pentru ea viitorul nu prezintă enigme. Regimul de democrație populară a pus la dispoziția acestei tinere totul. Nu-i mai puțin adevărat că și ea, tînăra Maria Diți, s-a folosit din plin de toate atributele vieții noi. Venită din mediul sătesc, fără să cunoască mai mult decît împrejurimile satului ei, Maria Diți, a urmat și a terminat cu succes cursurile liceului din Cîmpulung. Apoi s-a înscris la Institutul de Cultură Fizică. In timpul cînd mai era încă elevă, în anul 1954, Maria Diți a făcut cunoștință cu sportul. Cu ajutorul profesorului Drăgan ea a pătruns din ce în ce mai adînc în tainele acestei activități pe care de acum o și iubea. Proba preferată o cunoașteți, fără îndoială: aruncarea suliței.

1954: 35,94 m... 1955: 39,20 m... 1956: 47,33 m... 1957: 52,38 m... Iată un drum prodigios spre înaltele culmi ale măiestriei sportive. Pe această talentată sportivă, pe tînăra Maria Diți, venită de curînd din satul ei, statul nostru a trimis-o la cele mai importante competiții. Și într-o sumară trecere în revistă am putea nota: locul I la Jocurile Balcanice de la Atena, locul I la Jocurile Mondiale Universitare de vară de la Paris (unde a întrecut toată elita acestei probe), locul I la campionatele internaționale ale R.P.R., locul doi la Intîlnirile sportive prietenești ale tineretului de la Moscova... Toate aceste performanțe au fost înregistrate într-un singur an: 1957!

Dar, după cum firește cazul lui Cardinale nu este singurul în lumea sportului capitalist nici exemplul Mariei Diți nu este unicul în viața sportivă a țării noastre din ultimul deceniu. Am putea vorbi pe spațiul a nenumărate coloane de ziar despre alte sute și sute de sportivi care au urcat în acești ani culmile gloriei sportive cinstind poporul și țara care i-a ajutat să parcurgă acest drum.

Maestrul sportului dr. Wiesenmayer, maestra emerită a sportului prof. Ella Zeller (de cinci ori campioană mondială), studentul Gh. Cobîrzan (cîștigătorul competiției de juniori la tenis de masă desfășurată la Paris), ing. Caius Miculescu și maestrul sportului ing. Marcel Rusescu (ambii componenți ai reprezentativei naționale de volei, vicecampioană mondială), maestra emerită a sportului prof. Elena Pădureanu (componentă de bază a echipei care a cucerit titlul de campioană mondială de handbal), maestrul emerit al sportului Iosif Sîrbu (campion olimpic de tir), studenta Olga Orban (medalie de argint la scrimă, J. O. de la Melbourne) și mulți alți sportivi de seamă ai țării noastre pot figura pe tabelul de onoare al celor care au contribuit la cucerirea prestigiului de care se bucură astăzi țara noastră în întreaga lume sportivă. Ei și ceilalți sportivi nu vor avea niciodată soarta lui Cardinale. Pentru ei ca și pentru ceilalți tineri, statul nostru, Republica Populară Romînă, a creat școli, institute și universități în care muncind cu sîrguință vor cuceri simultan cu onoarea sportivă tainele științei, vor pune stăpînire pe turnul de fildeș.

Acum cînd în toate casele se vor ridica paharele pline cu vin, toastîndu-se pentru aniversarea jubiliară a Republicii Populare Romîne, sportivii patriei noastre crescuți sub soarele Republicii vor aduce în dar succesele lor, angajîndu-se la fapte și mai deosebite care să vestească întregii lumi că tineretul țării, descătușată de robia monarhiei, este capabil de mari isprăvi. Stindardul Republicii Populare Romîne va urca tot mai sus...

H. NAUM

Sportul și cultura și-au dat mîna...

Intr-o vreme cînd mingea de fotbal, discul și schiul nu-și porniseră încă iureșul, chemînd pe stadioane, în săli de sport, în bazine, pe pantele munților, mulțimi de tineri, asocierea dintre sport și artă părea un non-sens. Care scriitor de prestigiu și-ar fi permis să se compromită scriind poezie sau proză sportivă? Care cineast de atunci și-ar fi putut închipui că sportul poate fi și altceva decît un subiect de cîteva secvențe într-un jurnal de actualități? Care compozitor de succes s-ar fi dezis să renunțe măcar pentru un moment la languroasa tematică a tangourilor și slow-foxurilor pentru a pune pe note dinamica viață a stadioanelor? Asemenea ipoteze păreau fanteziste și chiar dacă au existat totuși unele răzlețe încercări, ele au ținut mai mult de domeniul diletantismului (cînd erau făcute cu bună credință) sau al gustului dubios (vezi fascicolele cu „aventuri sportive", pentru uzul elevilor chiulangii, care compromiteau însăși ideea de sport).

A fost însă suficient să se producă marele aflux al tineretului spre sport, să se canalizeze energia, vigoarea, tinerețea spre stadioane, să se transforme sportul într-o activitate de prim plan, cu o înaltă valoare etică, pentru a înregistra și acele (pentru unii) surprinzătoare convertiri ale maeștrilor condeiului, portativului sau penelului. Să nu vă închipuiți însă că apropierea s-a produs — totală — deodată, fără dificultăți, fără ezitări. Fără îndoieli. Au existat timiditățî și rețineri, dar pasiunea pentru sport devenită pasiune cvasi-unanimă, n-a întîrziat să prindă în vîrtejul ei scriitori, compozitori, sculptori, cineaști, pictori. Din pana avîntatului poet care este Dan Deșliu s-au născut versuri înaripate — caldă și convingătoare pledoarie pentru sport. Un prozator și poet de talia maestrului Demostene Botez n-a găsit nimic nelțresc în a închina sportului ultimul său roman: „Bucuriile tinereții". Dar onoarea de a fi scris primul roman sportiv, care să merite cu adevărat un loc în cîmpul literaturii de calitate, îi revine — cu al său „Unsprezece" — lui Eugen Barbu, scriitorul care se manifestă actualmente cu o deosebită energie creatoare în proza noastră. Mihu Dragomir, poet, eseist, scenarist, și-a găsit totuși vreme și pentru a întocmi, în tovărășia rugbistului D. Manoileanu, o mică istorie a presei sportive, pe care am dori-o mult amplificată și (de ce nu?) publicată în volum. Tînărul și unanim apreciatul Al. Mirodan care și-a lăcut cu „Ziariștii" un debut promițător în dramaturgia noastră, își publică cu o oarecare, aproximativă regularitate însemnările sportive în paginile „Contemporanului". Un alt tînăr scriitor poetul Al. Andritoiu a scris versuri despre rostul femeii în sport, Ion Hobana a publicat plachetа „Centru înaintaș", iar dramaturgii Virgil Stoenescu și Octavian Sava au adus în „Nota zero la purtare" un personaj sportiv: bunul, inimosul Ionaș Oproiu. Răspunzînd îndemnului pe care încă mai de mult maestrul Mihail Sadoveanu și regretatul Camil Petrescu îl adresaseră creatorilor de literatură de a-și îndrepta privirile și spre tumultul vieții sportive, scriitorii ne-au dăruit opere cu care ne mîndrim și pe care le dorim

Insemnări

înmulțite. Dar să nu uităm — la acest popas retrospectiv — nici puzderia de cărți de tehnică sportivă, care au îmbogățit bagajul de cunoștințe al antrenorilor și sportivilor noștri, deschizînd drum spre performanțele care au avut răsunet în lumea sportului mondial. N-a existat aproape nici un sport în care să nu se încerce explorări din cele mai interesante, în care să nu se vină cu contribuții originale și de calitate. Inainte vreme singura preocupare de editorialistică sportivă era tipărirea regulamentelor și (din cînd în cînd) a anuarelor. Astăzi cele 469 de titluri și tirajul total, fantastic poate pentru omul anului 1947, de 2.934.169 exemplare, stau mărturie a izbînzilor dobîndite și în acest sector, altădată vitregit.

Cu egală dărnicie, compozitorii s-au așternut pe lucru și alături de cele „Șapte imagini sportive" ale lui Edgar Cosma, de „Simfonia sportivă" a lui Paul Constantinescu sau de „Suita sportivă" a lui Mansi Barberis, s-au ivit nenumărate marșuri sportive, cîntece de masă cu temă sportivă, melodioase, optimiste, dinamice. Aurel Giroveanu și Florentin Delmar, H. Mălineanu și N. Chirculescu, Radu Drăgan și Gherase Dendrino au găsit în sport izvor de inspirație, un filon care nu așteptа decît să fie exploatat, cercetat, înțeles. Sportivii de azi păsesc pe stadion în sunetele marșurilor sportive, predonează melodiile sportive, ascultă cîntecele sportive. Compozitorii de azi și-au înscris drept sarcină de onoare să pună pe note bucuriile vieții. Și bine înțeles că nu le scapă din vedere nici bucuria vieții de pe stadioane...

Dar cineaștii credeți oare că au stat cu brațele încrucișate? Nicidecum! Competent și pasionat de faptul sportiv, regizorul Nelu Blidaru a îndreptat obiectivul aparatului de filmat 'minuit cu pricepere de Ernest Bradu. N. Marinescu, A. Placsintar, I. Zahareanu sau W. Goldgraber) spre locurile marilor (dar și mai micilor) competiții sportive. Și astfel au prins viață pe peliculă „Campionatele mondiale de tenis de masă", „800 km. pe Dunăre", „Cursa Prieteniei Romîno-Bulgare" (primul documentar sportiv romînesc în culori). Campionatele internaționale de atletism", „Primii pași în sport", „Preludiu olimpic" și multe alte filme. „Numai în 1957, îmi spunea mai zilele trecute regizorul Nelu Blidaru, a văzut lumina ecranului de 4 ori mai multă peliculă finită decît între anii 1942—1947". Să ne mai mire deci că filmul sportiv romînesc se impune pe plan internațional? Că la Festivalul filmului specializat de la Roma documentarul „Preludiu olimpic" împreună cu filmele „Muntele Retezat" și „Cetatea Histria", a luat premiul al doilea, așa numitul „Robot de argint"?

Nici sculptura (mai ales) și pictura cu temă sportivă nu lipsesc de la acest apel retrospectiv. „Canotoarea" lui Mac Constantinescu, „Campionul" lui Eugen Ciucă, „Jucătoarea de tenis" a lui C. Schirliu și multele, entuziastele lucrări ale lui C. Iordache-Brăila vorbesc de la sine despre realizările sculpturii inspirate din sport, după cum în pictură am înregistrat cu bucurie prezența luttei Pallosch cu „Pregătiri pentru 1 Mai" și studiul „Cap de sportivă", a binecunoscutului specialist în „marine" Dimitrie Stiubei cu al său „Concurs de staruri" sau a lui Eugen Ispir cu „Lecție de vînătoare", nemaivorbind de valoroasa pînză în ulei semnată de maestrul Angheluță și având tema un antrenament de schi, intitulată sugestiv: „Învățînd de la prieteni".

Sportul și cultura și-au dat mîna și, în deplină armonie, au purces în acești zece ani să educe tineretul, să creeze valori morale noi, să pună definitiv de acord dezvoltarea fizică cu cea intelectuală. Cu adevărat „mens sana in corpore sano".

MARIUS GOLESCU